

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku R. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] w P.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację R. K. wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 lutego 2014 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, [...] Oddział w P. z dnia 12 października 2011 r., którą odmówiono jej przywrócenia renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W stanie faktycznym sprawy, ustalonym na podstawie opinii wydanych przez biegłych sądowych z zakresu medycyny nie stwierdzono, by stan zdrowia wnioskodawczyni uległ istotnemu pogorszeniu w stopniu uzasadniającym uznanie za osobę niezdolną do pracy, a zwłaszcza w związku z wypadkiem przy pracy jakemu uległa w czerwcu 1986 r.

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania tj. art. 217 § 3 k.p.c. i art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art.

227 k.p.c. przez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z zeznań lekarza prowadzącego, jako świadka oraz art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, polegające na niewyjaśnieniu sprzeczności między wnioskami opinii biegłych, a odmiennymi konkluzjami zawartymi w pozostałym zebrany w sprawie materiale dowodowym. Skarżąca zarzuciła również naruszenie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że „wykonywanie dotychczasowego zatrudnienia nie jest wystarczającą przesłanką nabycia prawa do renty, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia sprawności organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu - podczas gdy z prawidłowej wykładni tego przepisu wynika, że niezdolnym do pracy jest osoba, która utraciła możliwość do pracy zgodnej ze zdobytymi wcześniej umiejętnościami i doświadczeniem (kwalifikacje rzeczywiste)”.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazała na wypełnienie przesłanek, o których stanowią art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ze względu na oczywistą zasadność skargi wynikającą z tego, że „zaskarżony wyrok obarczony jest wadą w kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego. Naruszenie prawa jest przy tym ewidentne i to w szczególności z przyczyn, które nie wymagają dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej”. W szczególności wskazała na uznanie za niemieszczące się w granicach swobodnej oceny dowodów poprzestanie na bezkrytycznym przyjęciu też opinii biegłych, bez konfrontowania ich w jakimkolwiek zakresie z pozostałym materiałem dowodowym. Wskazała, że „oczywistość naruszenia przepisów wynika także z nieuwzględnienia też płynących z linii orzeczniczej prezentowanej w analogicznych sprawach, jak choćby z wyroku z dnia 23 marca 1999 r., II UKN 5453/98, wydanym w wyjątkowo zbliżonym stanie faktycznym, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, iż zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest usprawiedliwiony w razie ustalenia braku związku między niezdolnością do pracy i wypadkiem przy pracy na podstawie opinii biegłych, bez wyjaśnienia sprzeczności między jej wnioskami a odmiennymi konkluzjami zawartymi w innych opiniach lekarskich

przedłożonych przez stronę”. Poza tym skarżąca przedstawiła jako występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, „ustalenie czy opinia lekarska, rozumiana jako zwykła i powszechna diagnoza stawiana w procesie leczenia, na skutek obserwacji lekarskiej (badania) i będąca przesłanką przepisania leków bądź zabiegów, a więc stanowiąca nierozzerwalna część świadczenia medycznego, należy w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego do sfery faktów, czy też do sfery opinii, a w konsekwencji, czy może być przedmiotem tezy dowodowej zeznań świadka – lekarza”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty jednocześnie na twierdzeniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny te – określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. – wykluczają się; skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego.

Niezależnie od tego, zarówno ujęte w skardze argumenty na rzecz występowania istotnego zagadnienia prawnego, jak i wykazanie, że jest oczywiście uzasadniona, odnoszą się do oceny dowodów, która nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).

l.n